

Proloog

De lucht in het Restona voelde klef aan. Zweetdruppels rolden van mijn gezicht.

‘Gaat het, Chase?’ vroeg Karel.

Ik haalde mijn schouders op. *Wat een vraag. We staan in het Verboden bos vol vleesetende planten en misvormde monsters. We hebben eeuwenoude wapens gekregen, de relikwieën van het verleden en moeten daar nu de Schemering mee verslaan.*

‘Ta lape Maron es ta Lapris,’ fluisterde Nick. Hij en Venga hielden hun hand en poot op de muur. Blauw licht explodeerde en vulde de gegraveerde lijnen. De uitgehakte boom gloeide, als een magische eik.

Maar eerst moeten we terug naar de echte wereld waar geen zonlicht meer schijnt. Voor de laatste twee jaar hing er een grimmige schemering. Er is geen dag of nacht meer. Zou het ooit nog weggaan?

Ik bestudeerde Nicks magie. *Zal ik ooit zo goed overweg kunnen met mijn Urna’fri?* De Urna’Ehexi, de omgekeerde sikkels uit geel staal die ik pas vergaard had, staken achter mijn broeksriem. Hun houten stelen porden in mijn zijden. *Mijn relikwieën van het verleden.*

Ik voelde Myra zichzelf opspannen. Haar buik zette uit terwijl ze haar benen spreidde, een duidelijk teken van ongemak. Geruststellend kroelde ik onder haar manen. ‘Het komt goed. Nick en Venga weten wat ze doen.’

‘Dat hoop ik maar, Ruiters. Hoe sneller we uit dit akelige bos zijn, des te beter.’

Een barst in de rotswand voor ons liet me opkijken. De stam van de gegraveerde eik spleet in tweeën. Mijn buik kriebelde van enthousiasme. *Eindelijk terug naar de echte wereld.* Ik hoorde water aan de andere kant klotsen. ‘Ik kan me niet herinneren dat de grot onder water stond toen Vaness ons hierheen heeft gebracht.’

‘Hij zal vast iets gedaan hebben waardoor de grot is ondergelopen. Ik bedoel, het is Esprits ruiters.’

'Met behulp van de Woel, anders niet,' bliezen de Resto'Catsy, Nick toe.

Bah, die vreselijke katten uit het Restona. Ik keek hun kant op.

Met hun paarse vacht en dikke littekens straalden ze iets onheilspellends uit. Ze kantelden hun kop en ontblootten hun tanden. Het was duidelijk wat ze wilden, weg uit het Restona.

Karels belofte was bluf, ik had het onmiddellijk door. Maar de bewakers van het Verboden bos, het Restona hadden blijkbaar niets in de gaten gehad. Terwijl Nick achteruit strompelde om steun te zoeken bij Esprit, trippelden ze tot aan de scheur. Ze stopten vlak voor de doorgang.

'Herinner je je de vloek,' mijmerde één van de twee. Blijkbaar waren ze lang geleden opgesloten in het Restona, wat dan weer een soort niemandsland is. Het ligt tussen onze eigen wereld en de Tussenwereld, een plaats waar geen tijd bestaat. Althans, zo had ik het begrepen tijdens Karels lessen.

'Wat denk jij ervan, Myra?'

'Dat dit een slecht idee is,' hinnikte mijn springmerrie.

Ik zag hoe één van de Resto'Catsy zijn poot door de scheur in de rotswand stak. Maar een witte, verterende mist verhulde die tot aan de enkel. Druppels donkerrood bloed vielen op de grond. Sprieten van kopergekleurd gras groeiden onmiddellijk daar waar het bloed de grond introk.

'De pijn, de pijn! Laat het ophouden!'

Myra draaide haar hoofd, ik proefde gal in mijn mond, de pijnkreten duizelden in mijn hoofd. Zodra de kat zijn poot terugtrok, zag ik niets meer dan een kort stompje, dichtgeschroeid boven de enkel.

Hij wierp zich met uitgestoken nagels en ontblootte tanden op zijn soortgenoot. *'Dit is jouw schuld!'*

Karel tikte me op de schouder. *'Kom op, dit is onze kans.'*

Ik knikte en tikte in Myras flanken.

'Overkomt ons niet hetzelfde?' brieste ze.

Van wat ik begrepen heb, zijn de Resto'Catsy vervloekt. Wij zijn slechts voorbijgangers.'

Aarzelend zette mijn springmerrie haar eerste passen in de richting van de poort. *'Ik hoop dat je gelijk hebt, Ruiter.'*

Hoewel ik haar probeerde gerust te stellen, was ik er niet helemaal van overtuigd. Ik ademde diep in en kneept hard in de teugels. Zodra Myra aan de andere kant van de scheur halthield, sloeg de ondergrondse bries me in het gezicht. Rillend sloeg ik mijn armen om me heen voor warmte. Vervolgens keek ik achterom.

Karel en Xyro kwamen me achterna, beiden op Aradys' rug.

'Nee, verrader!' De twee Resto'Catsy stonden naast elkaar, hun staarten zwiepten synchroon. *'Een vloek voor jou, Orna'mundi!'* spraken ze tegelijkertijd met monotone intonatie. *'Zodra jouw laatste levenszucht geslaakt is of wanneer de dualiteit in jouw wereld is opgeëist door eender wie, zal jouw magische ziel gebonden zijn aan het Restona. Hij zal hetzelfde leed ondervinden als wij! Geen opvolging voor jouw erfenis! De Orna'mundi blijft gebonden.'* De Resto'Catsy braakten alsof er een haarbal vast zat, maar in plaats daarvan spuugden ze een witte, zwevende plas energie uit.

Ik trok Myra's teugels op en liet haar een paar passen achteruit nemen. We stonden op een brede uitgehouwen trap aan de andere kant van de scheur. Groen water klotste tegen de rotswanden, flauw oplichtende algen wierpen een akelige gloed. Haar achterste benen stonden op lagere tredes. Net op het moment dat Karel geraakt zou worden door het licht, wierpen Esprit en Nick zich tussen hem en de katten.

Nicks draver schopte Aradys uit de weg waarna het licht als een inktvlek op Nicks borstkas uit elkaar spatte. De kleur trok weg uit zijn gezicht, hij snakte naar adem en kneept in de top van zijn westernzadel. Het licht trok zijn lichaam in.

Ze wilden Karel veroloken, maar nu draagt Nick hun bezwering.

Ik schoof mijn voet uit de stijgbeugel en hief mijn been om uit Myra's springzadel te schuiven. Nicks krakende stem stopte me in mijn beweging.

'Ta Orba es Magace,' bracht hij hijgend uit. Hij keek achterom en zag net als ik hoe de doorgang naar het Restona zich sloot. De gele ogen van de Resto'Catsy brandden van haat. Pure afgunst en walging die bedoeld was voor Nick.

Langzaam ging ik terug in het zadel zitten. Ik verloor Nick voor geen seconde uit het oog. *Hij kan nog praten, dat is goed.*

'Nick, dat had je niet hoeven doen,' stamelde Karel.

Nick wuifde het weg. 'Ik begrijp ook niet waarom ik het gedaan heb.'

Hij voelt zich vast belabberd. We moeten vanaf nu goed in de gaten houden of hij niet ziek wordt of erger... sterft. Ik boog voorover, legde mijn hand op Myras nek en ving Nicks blik op. 'Alles oké?'

Hij gaf me een flauwe glimlach. 'Het gaat wel, de lucht komt terug.'

'Nick, kijk!' Karel wees naar het water achter me. Ik draaide mijn bovenlichaam en zag een houten vlotje in het groene, slijmerige water drijven. Een geknoopt touw leidde naar de laagste trap aan het water. Er stond een vrouw met het andere uiteinde in haar hand. Ze droeg een gehavende strooien hoed en gescheurde kleren die nauwelijks iets aan de fantasie overhielden.

Hoe komt die hier? Ik keek naar het gezicht en zag twee donkerbruine ogen naar Nick kijken. *Wacht... dat is... Dat kan niet. Ze... leeft?*

Ik verschoof mijn blik naar Nick die met geopende mond zijn hoofd schudde.

'Dag, zoetje,' klonk de vrouwenstem achter me.

Ik hield mijn blik op Nick terwijl hij uit Esprits zadel schoof. *Kon ik maar achterhalen wat Nick nu denkt.*

Hoofdstuk 1

Ongemakkelijk weerzien

Dat kan toch niet echt zijn?

De ranzige geur van het moeraswater in de ondergrondse grot prikkelde mijn sinussen. De stenen trap waarop we stonden was doorweekt, het water sloeg in hoge golven tegen de rotsen aan. Het was een heel verschil tegenover het bos van het Restona. Maar de bruine ogen die me onzeker aanstaarden, haalden de grond vanonder mijn voeten. Suzies blik bracht alles terug voor mijn geestesoog. Hoe ze me een monster had genoemd zodra ik mijn magie had getoond, de enge zolder met het portaal naar de Tussenwereld en het moment dat ik ontwaakte in een ziekenhuis en terecht kwam in een post-apocalyptische wereld. Hoe Karel die me uit een hysterische bui haalde bij mijn ouders. *Mijn God, mijn ontbindende ouders*. Het Nest waar ik leerde over de Relikwieën, de Insu'нна. Tessy met haar vreemde gedrag. Esprit, die ik verloren was en Venga, mijn demonische Helhond die ondertussen gereinigd was van Duisternis, de Akwu'ard, en nu enkel en alleen uit mijn eigen magie, de Insu'нна bestond. In plaats van haar monsterlijke uiterlijk met ontblootte schedel, oogde ze nu als een simpele border collie pup. Zelfs de hele tocht in het Restona en het verkrijgen van de begeerde Relikwieën van het verleden, bereidden me niet voor op dit moment.

Ik hoorde geplons en zag smeltende ijspegels van het plafond in het slijmerige water vallen. Het water was uit de scheur gestroomd toen we de poort naar het Verboden Bos hadden geopend. Het was niet meer dan een spleet in de rotswand geweest, magisch verzegeld door een vorige generatie magiërs. De groene algengloed langs de rotsen gaven alles een onheilspellend uiterlijk.

Suzies bruine, doffe haren wapperden op het koude briesje. Ze was vermagerd, ik zag het duidelijk aan haar taille. Met hangende schouders en gebroken blik staarde ze me melancholisch aan. Haar gezichtsuitdrukking verraadde hoe zwaar ze het had gehad. Ze had ingevallen wangen en een grauwe huid die als leer over haar

jukbeenderen spande. Het blauwe geruite hemd was gescheurd en verhulde nauwelijks haar borsten. De spijkerbroek zat vol gaten en haar zo typerende strooien hoed hing bij elkaar met enkele dunne stengels. Het hoedenriempje spande er nog nauwelijks omheen en de kralen erop waren dof of gebroken. Suzies voeten staken in westernlaarzen, het enige wat er nog quasi degelijk uitzag. Ik merkte enkele bijtsporen op in het leer van wie weet wat voor dier.

Het was een vreemd gevoel dat door me heen ging. *Opluchting? Verdriet? Woede misschien?* In enkele seconden herinnerde ik me de rest van onze tijd samen, de eerste date tot het afscheid. Zo gehavend als ze ook voor me mocht staan, ze was nog steeds prachtig. Een warmte verspreidde zich vanuit mijn hart door de rest van mijn borstkas. Onverklaarbaar, maar toch aanwezig.

Chase keerde Myra, zijn paard, en staarde Suzie verbijsterd aan. 'Wat... Hoe...?' Zijn gefluister bereikte nauwelijks mijn gehoor.

Mijn blik verschoof kortstondig naar het vlot dat achter haar lag. Het schommelde heen en weer op de zachte golven van het water in de ondergelopen grot. *En dan te bedenken dat we enkele uren geleden gewoon op de bodem van dit hol liepen.* Suzie hield het drijvende oppervlak op zijn plaats door middel van een touw in haar hand. Het vlot tikte af en toe tegen de onderste trede langs de waterspiegel. Op het eerste gezicht leek het ding stevig genoeg om de paarden te kunnen houden.

Wat ook wel nodig zou zijn.

Een hoop bijeengebonden houten palen en een simpele reling, daar viel het het beste mee te omschrijven. Maar hoe kwam ze hieraan? Sterker nog, hoe kwam ze in eerste instantie hier terecht?

Ze bewoog onhandig op die ene trede waarna ze voorovergebogen op haar knieën steunde en zwaar hoestte.

Karel schraapte zijn keel waardoor ik achterom keek en hem samen met de anderen hoger op de stenen trap halt zag houden, dezelfde trap die ons naar het bos ander de andere kant had geleid.. Hij tikte zijn flinkgebouwde ros Aradys in de flanken en spoorde die aan om enkele treden af te dalen.

De tinker sperde zijn neusgaten. Knorrend deed hij voorzichtig een stap.

Karel leunde mee in het zadel om het evenwicht te behouden en leidde zijn paard naast Myra, een fijngebouwd sportpaardje. Op haar rug zat Chase met opgetrokken knieën in het korte springzadel. Karel gaf een ruk aan Chase' mouw. Toen Chase hem aankeek, trok hij zijn wenkbrauwen op en schudde zijn hoofd, gebiedend om meer uitleg.

Chase hing achteruit in het zadel en fluisterde zacht, in de veronderstelling dat zijn stem mijn oren niet zou bereiken: 'Dat is Suzie.'

'Suzie? Nicks grote, verloren liefde? Die meid die verantwoordelijk is voor zijn gebroken hart?'

Chase knikte bedeesd.

'Nick? Zeg toch iets,' zei Suzie met trillende stem.

Ik verplaatste mijn blik naar Suzies bruine ogen en naderde haar, aarzelend en nog steeds ongelovig. *Kan het echt mijn Suzie zijn?* Ongemakkelijk kromp ze in elkaar toen ik mijn hand over haar ingevallen wang liet gaan. 'Je bent nog steeds zo mooi als de dag waarop je mijn hart brak.'

'Oh, God,' kreunde Chase. 'Zo cliché.'

'Houd je kop. Ik wil weten hoe ze gaat reageren,' beet Karel hem toe.

Ze hoestte opnieuw en keek me met vochtige ogen aan.

'Ze gaat huilen. Ik wed dat ze gaat huilen,' mompelde Chase spottend.

Achter me hoorde ik hem vervolgens een gesmoorde kreet slaan. Ik vermoedde dat Karel hem een tik had gegeven.

Suzie boog voorover en liet het touw uit haar handen glijden.

Met ingehouden adem zag ik Venga naar de laatste trede snellen om het gerafelde uiteinde tussen haar tanden vast te grijpen. *'Net op tijd.'*

Mijn benen werden slap. Met mijn hand op mijn borstkas knikte ik. 'Knap gedaan, Venga.'

Op dat moment naderde Esprit me en stootte vervolgens met zijn snuit tegen mijn rug. Hierdoor keek ik hem aan en bespeurde de onrust in zijn blik. *'Ruiter, we moeten hier vandaan. We zijn niet alleen.'*

Esprit had de woorden nog maar net uitgesproken of een vreemd gegrom galmde door de grot, gevolgd door gebulder en het afbreken

van de enkele ijspegels die nog niet gesmolten waren door het warme laagje mist op het moeraswater. Door de bewegingen sloegen de golven heftiger tegen de wanden aan. Suzie zakte door haar knieën.

‘Esprit heeft gelijk, Nick. Dat was niet natuurlijk,’ reageerde Chase. Zijn stem klonk iets hoger en een tikkeltje nerveus.

Venga hield nog steeds het touw tussen haar tanden. Ze worstelde met het vlot op het wilder wordende water.

Ik hielp Suzie overeind. Ze pinde haar blik vast op de mijne.

‘Suzie, we moeten hier vandaan. Jij bent onze enige hoop. Kan het vlot ons houden?’

Ze keek bedenkelijk naar het houten drijfvlak. ‘Ik denk het wel.’

‘Mooi zo, kom op.’ Ik nam het touw van Venga over.

‘Denk je dat het sterk genoeg is?’ vroeg Chase.

‘*Wat voor keus rest er ons, Ruiter?*’ reageerde Aradys.

‘Vlekje hier heeft gelijk,’ ging Karel verder. ‘Er zit niets anders op. Zullen we? Ik heb lang genoeg stilgestaan. Tijd om het daglicht tegemoet te gaan.’

‘*Nou, daglicht...*’ Karels oranje kat drukte zich stevig tegen Karel in het zadel aan en keek ongerust naar het klotsende water.

Chase klom uit het zadel en leidde Myra aan de hand het wankele vlot op.

Onmiddellijk voelde ik hoe het gewicht ervoor zorgde dat de spanning op het touw groter werd. Grimassend gebaarde ik naar Esprit om Myra te volgen, waarna Venga een aarzelende Suzie het vlot op dwong door haar tegen de benen te stoten.

‘*Kom op,*’ blafte ze.

‘Ze verstaat je niet, meid,’ antwoordde ik vluchtig.

Suzie keek me aan. ‘Tegen wie hebben jullie het?’

‘Dat is te ingewikkeld om hier en nu uit te leggen.’ Karel sprong uit het zadel en begeleidde Aradys langs de rand van het vlot. Xyro sprong op Aradys’ rug vlak voor de tinker het vlot opging. ‘*Sneller, sneller! Ik voel mijn vacht omkrullen. Ik haat water.*’

Ondanks dat de kater bijna helemaal ineengedoken onder de achterste manen ging liggen, viel het me op hoe hij na zijn Ontwakening gegroeid was, net zoals Venga.

‘Nick, wat sta je daar nou? Kom op, gast!’

Chase' uitbarsting bracht me bij zinnen. Ik merkte dat ik met mijn westernlaarzen in het slijmerige, golvende water stond. 'Waarom stijgt dat water? De scheur is toch dicht?' Ik sprong het vlot op en greep het touw stevig vast.

'Er is iets wat het water beroerd, Ruiter.' Myra veranderde net zoals de andere paarden meermaals van positie om haar evenwicht te behouden.

'Ik voel me niet zo lekker.' Esprit staarde met laaghangend hoofd voor zich uit.

Mijn spieren verstijfden. 'Durf niet ziek te worden, geen koliek krijgen! Verman je!'

De vlaag van paniek ging over in bekommernis. 'Heb je buikpijn?' De stroming sleurde ons weg van de stenen trap.

'Nee, alleen duizelig.'

'Kom hier,' reageerde Myra. Ze drukte zich tegen Esprit aan.

Aradys volgde haar voorbeeld en ging tegen zijn andere flank aan staan. *'Nu houden we elkaar in balans en blijven we overeind.'*

Esprit zuchtte opgelucht. *'Beter.'*

Suzie kroop dicht tegen me aan en sloeg haar armen om me heen terwijl Venga aan mijn voeten ging liggen.

Karel en Chase hielden zich vast aan de nek van hun paard. 'En nu gewoon laten mee stromen.' Karel hield zijn blik strak voor zich uit. Het water kolkte en de golven sloegen tegen het vlot en de rotsen.

'Het lijkt erop uit dat we naar het Satesbred nest drijven,' antwoordde ik. De boot won vlug aan snelheid.

'Het Duivelsgebroed,' siste Xyro. Hierbij haalde hij het beeld van hun uiterlijk met de duivelshoorns en huidloze lijfjes weer voor mijn geestesoog.

'Wacht, is dat niet waar die lelijke waterslang onder het ijs zwemt, vader?'

Vader, zo noemde Venga me na haar realisatie dat ze geboren was uit zowel de Akwu'ard van haar Helhondmoeder en de Insu'anna van mij. Een titel die ik zowel schattig als een teken van eer beschouwde.

Xyro miauwde. *'Ijs? Er is geen ijs meer, kwijlbal. Het water heeft het ijs gesmolten.'*

'Dat betekent dat... Nick, het gegrom, dat was...' probeerde Karel

uit te brengen

‘Het was die overmaatse, gezichtsloze slang. We moeten het water uit.’

‘Hoe denk je dat te doen? We drijven in een ondergrondse grot in de richting van een smalle tunnel. Dat en die klerestroming wordt te heftig,’ schreeuwde Chase gefrustreerd.

Het was immers ook te laat. Het geluid van klotsend water bereikte onze oren toen we konden zien hoe het water naar beneden stroomde. De helling die we beklommen hadden op weg naar de doorgang van het Restona, leidde ons nu met een razende vaart naar de natuurlijk uitgehouwen hal. Opnieuw klonk er gedreun door de stenen in de grot. Enkele kleinere rotsblokken vielen uit het rotsplafond.

‘Houd jullie vast!’

‘Aan wat,’ schreeuwde Chase opnieuw.

‘Aan elkaar,’ gilde Suzie net voordat de boot op de stroming de helling afging.

Ik bleef overeind met Suzie tegen me gedrukt, maar zag Karel en Chase onderuit gaan op het natte vlot. Als bij wonder waren de paarden in staat om rechtop te blijven, ook al was het dan een komisch gezicht om hen strak tegen elkaar geplakt te zien staan. Ik kreunde toen een doffe klap door het vlot ging, een teken dat we op een horizontaal oppervlak terecht waren gekomen. Grimassend wreef ik over mijn knieschijven, die de slag opgevangen hadden.

‘Iedereen ongedeerd?’ vroeg Aradys die zuchtend met zijn hoofd schudde om de natte manen uit zijn gezicht te halen.

‘Nat,’ blies Xyro hem toe terwijl hij langs de nek naar beneden schoof.

‘Haal die nagels uit mijn vel.’

De kat miauwde klagelijk, kroop haastig terug omhoog en ging op het brede zadel zitten.

‘Wij zijn oké.’ Chase stond op en klopte Myra in haar nek.

‘Hier ook,’ antwoordde Karel.

‘Ik overleef het wel,’ bracht Esprit versuft uit.

Venga schudde haar vacht uit. Hierdoor kreeg de rest extra water over zich heen.

'Je wordt bedankt, kwijlbak,' uitte Xyro geërgerd.

'Wil je dat ik je in het water duw?'

De kater haalde zijn neus op en keerde zijn rug naar haar toe, waarop ze kort gromde.

Karel gebruikte Aradys als steun, stond op en kwam onhandig naast me staan.

Suzie klampte zich nog steeds om mijn middel vast, maar kreeg snel in de gaten dat het ongemakkelijk werd. Ze liet los en zakte enkele stappen achter ons uitgeput door haar knieën.

Venga ging naast haar zitten en staaarde haar nieuwsgierig aan. *'Hoi, mijn naam is Venga.'*

Ik schudde glimlachend mijn hoofd. *'Venga.'*

'Oh, juist. Sorry.'

'Honden,' blies Xyro.

Een agressief, dierlijk gegrom en herhalend gedreun klonk dieper vanuit de volgelopen grot. Mijn hart bonkte in mijn keel, een onaangename tinteling trok over mijn rug.

Ondertussen was het wel duidelijk geworden waar het vandaag kwam. Het was het wezen met zijn slangachtige lijf die ons onbedoeld gered had van het Duivelsgebroed. De slang had door het ijs gebroken en de demon mee de diepte ingesleurd.

'Hoe kon ik nu vergeten dat die er nog was,' schreeuwde Karel.

Het dier sloeg zijn staart in het water en raakte daarbij de rotswand.

Ons vlot dreef aan de andere kant van de grot. Niettemin was het wezen groot genoeg om te kunnen zien hoe het zonder snuit en met gebogen snijtanden, zijn hoofd keer op keer door de smalle tunnel stak, in de richting van de uitgang. De staartslagen gaven het creatuur extra stuwning.

'Het water staat hoog genoeg. Hij zoekt een weg naar buiten,' zei Aradys kalm.

'Dat kunnen we toch niet laten gebeuren? God weet wat hij gaat doen,' antwoordde Karel.

Op dat moment klonk een nieuwe dreun en had het lijf zich diep genoeg in de gang gewerkt om er samen met de waterstroom in te verdwijnen.

Ik duizelde in mijn hoofd en strompelde achteruit. Gelukkig was Esprit er om me te ondersteunen. 'Mijn hemel, wat hebben we gedaan?'

'Iets wat niet meer om te keren is, Ruiter,' antwoordde hij .

'Hoe kan jij daar zo rustig onder blijven?'

'Wat moet gebeuren, zal gebeuren,' legde Aradys uit. *'Het is een natuurlijke gang van zaken dat een dier na ellelange jaren van gevangenschap naar buiten wil. Jullie zien een monster, maar in wezen is het slechts een dier. Onbegrepen en anders, maar nog steeds een dier.'*

Karel schudde zijn hoofd. 'Ik deel je mening niet, Vlekje.'

Door de ontsnapping van de slang vond het ondergrondse water een uitgang. Hierdoor werd de stroming versneld en het vlot met een ruk meegevoerd.

Xyro verschool zich opnieuw onder Aradys' lange, druipende manen. *'Hier gaan we weer.'*

Gelukkig stroomde het water zonder al te veel problemen naar buiten. Enkele tikjes tegen de afbrokkelende aardewanden veroorzaakten wat onschuldige splinters. Het hout dreef voor ons uit. Vrij snel kwamen we terecht in de voormalig uitgedroogde rivier van het Franse natuurpark. Dichte mistbanken kwamen ons tegemoet op het moment dat we de open lucht in dreven. In de verte klonk het gegrom van het serpent. Enkel het geluid van klotsend water wat tegen niet zichtbare oevers opsloeg, galmde nog na, lang nadat het dierlijke geluid uitgestorven was.

Ik keek achterom en zag het water uit de opening stromen. 'De rivieren zijn altijd al deel geweest van het water van het Restona, of niet?'

Aradys hinnikte zacht. *'Volgens legendes was de grot vroeger niet ingegraven, maar een lager liggende lagune die deels in een grot verscholen lag. Deze rivieren waren een verlengde van de zee die hier niet ver vandaag ligt.'*

Ik dacht terug aan het beeld dat de Ehamic me had laten zien voordat we het Restona betraden. 'Het was vroeger dus perfect met een schip te bereiken.'

Deze keer was het Karel die antwoordde. 'Dat schip dat we op de uitgehouwen boog gezien hebben toen we naar de doorgang liepen,

de Nachtbraker, heeft meermaals de weg naar het Restona bewaren.’
Suzie streelde Venga over haar kop. ‘Welk schip? Hoe?’

Karel bekeek Suzie van kop tot teen. ‘Hoe? Dat is een uitstekende vraag. Als in, hoe kom jij in die grot terecht met dit vlot?’

Op dat moment voelden we opnieuw een gerommel, gevolgd door het geluid van splijtende rotsblokken en een luid gegrom. We keken achterom. Het water stroomde stevig door de opening en had een deel van de aarde eromheen weggespoeld. Het graafwerk van de slang had de twee wilgen, die langs weerszijden van de tunnel stonden, vernield. Een tweede snuitloze serpent kwam tevoorschijn en vermorzelde rotsblokken die in de tunnelwanden hadden gezeten. Dit monsterlijke exemplaar was groter dan de eerste en werd gevolgd door twee veel kleinere slangen met onderontwikkelde slagstanden.

‘De moeder en de jonkies,’ lichte Aradys ons in.

Karel, Chase en ik riepen onze magie op om een Contrane, een schildbezwering, te vormen.

‘Stop! Ze zijn blind en komen af op beweging en veranderingen in de atmosfeer.’

We trokken de magie terug en wachtten. Met ingehouden adem zagen we de serpentes voorbij zwemmen in het troebele water. Ik hield mijn adem in toen ik een van de jonkies vlak langs ons heen zag zwemmen. Met het uiteinde van zijn meterslange lijf stootte het tegen de rand van het vlot. Terwijl we krampachtig probeerden om overeind te blijven staan door de plotselinge beweging, stopte het beest en draaide zijn slijmerige kop naar ons toe.

‘Verroer jullie niet,’ sprak Myra zacht in ons bewustzijn.

Net op het moment dat het zich terugkeerde en vluchtig achter de moeder aanzwom, raakte de boot een zanderige oever waardoor iedereen behalve de paarden achterover vielen.

‘Twee benen, zo onhandig,’ hinnikte Esprit spottend.

Ik stond op en streek de kreukels uit mijn shirt. ‘Blij dat jij je beter voelt.’ Ik stapte de oever op.

De serpentes waren uit het zicht, mede door de steeds dikker wordende mistbanken. Dit gaf me een onbehagelijk gevoel. *Waar gaan ze heen? Misschien komen ze wel terug.*

Xyro sprong van Aradys’ nek en rolde uitgebreid in het zand.

'Grond, aarde, zand. Wat heb ik je gemist!'

'Aansteller,' verweet Karel hem.

Myra verliet als laatste het vlot, waarna ieder van ons de rivier de rug toekeerden. In het geval van de paarden betrof dat hun achterwerk.

Karel wreef in zijn nek. 'En nu snel hiervandaan. Vergeet niet dat de grot een nest was, dat Duivelsgebroed zal snel genoeg terugkomen om te ontdekken dat er niets meer van overblijft en ik wil niet gezien worden als er zich een nieuwe nestmoeder ontwikkeld.' In mijn hoofd zag ik nog steeds het draakachtige wezen door het ijs zakken. Rillend slikte ik de brok in mijn keel weg.

'Dat denk ik er ook van,' klonk een vrouwelijke stem plotseling voor ons.

De mistbank verhulde haar uiterlijk, maar zowel Karel als ik wisten onmiddellijk wie er op ons stond te wachten.

'Oh, krijg toch de...' mompelde Karel geërgerd. Hij kreunde, haalde zijn schouders op en verdween in de mistbank voor ons.

Aradys slenterde achter hem aan en Xyro, die net op tijd gezien had dat ze weggingen, sprong behendig op het zadel.

'Ik had gezegd dat jullie op me moesten wachten!'

Ik keek naar Venga. 'Dat klonk erg boos.'

'Wie is dat, vader?'

'Daar ga je nu achter komen. Kom op.' Ik gebaarde Esprit om mee te komen en wandelde door de ijle mistbank met mijn handen voor me uitgestoken. Ik voelde de waterdruppels op mijn huid. Het kostte me enkele seconden voordat ik voorbij de mistbank geconfronteerd werd met Karel die met zijn Relikwieën, de sikkelvormige Orna'Twinsa uit groen staal, in de aanslag voor de jonge vrouw stond.

'Wat wilde je daarmee doen? Aanvallen? Mij?'

Ik leunde tegen Esprit die naast me uit de mistbank was verschenen. Hierna keek ze mijn kant op. Haar frons verdween, net zoals de bazige toon. In plaats daarvan verscheen er een bezorgde blik waarvan ik vermoedde dat ze hem enkel voor mij bewaarde. 'Nick,' zei ze, 'waar zat je met je gedachten?' Met haar lippen op elkaar gedrukt, kwam ze naar me toe en nam mijn hand in de hare.

‘Waarom heb je verdomme niet op me gewacht? Ik was doodongerust. Weet je wel wat er gebeurd was als jij dood zou gaan?’

‘Ongerust om mij of ongerust, omdat we jouw plan om in het Nest te blijven ondermijnd hebben?’ Ik trok mijn hand terug en wees naar mijn rijdier. ‘Dit is Esprit, trouwens. Het paard waar ik volgens jou niet naar om moest kijken.’

‘Dat heb ik nooit gezegd!’

Ik negeerde haar opmerking en knikte Esprit toe terwijl ik Venga van de grond nam en op mijn White Star zadel zette. ‘Aangezien we Tessy niet meer gezien hebben na de ontsnapping uit het Nest, kent ze jullie niet persoonlijk. Dus bij deze: Esprit, Venga, dit is Tessy. Zij is de directrice van Bureau Nul en Karels baas.’

‘Aangenaam,’ reageerde Venga vlak voordat ze me aankeek. ‘Oh, wacht. Zij kan me ook niet horen, of wel?’

‘Nee, Venga.’

‘Praat jij met die dieren? Net zoals Karel met Xyro?’

‘Het is de magie,’ antwoordde Karel in mijn plaats.

Ze keek hem aan. ‘En jij hebt nu een paard? Zo uit het niets?’

‘Nou, zo uit het niets zou ik niet zeggen. Aradys en ik hebben een gezamenlijk verleden.’ Hij klopte hem in de nek. ‘Is het niet, Vlekje?’

Aradys zuchtte, duidelijk niet blij met de spottende koosnaam die Karel voor hem gekozen had vanwege zijn bonte uiterlijk.

‘Het is wel duidelijk dat je veel hebt achtergehouden sinds je voor mij werkt.’ Tessy tikte geërgerd met de punt van haar laars op de grond.

Karel trok zijn schouders op. ‘Ik mag dan voor je werken, maar dat geeft je niet het recht om alles van me te weten.’

Ik schraapte mijn keel. ‘Weet je nu voldoende, Tessy? Wat we doen, met wie we het doen en hoe we het doen?’

Tessy vertrok haar gezicht in een pijnlijke uitdrukking en dudde me gekwetst van zich weg. ‘Dat was nergens voor nodig, Nick. Je bent niet mijn prioriteit als het op het redden van de wereld aankomt.’

‘Auwch,’ hoorde ik Karel spottend fluisteren.

Ze zuchtte en wierp haar handen de lucht in, duidelijk spijt van haar opmerking. ‘Jemig, het spijt me. Ik maakte me echt zorgen, eerlijk. Ik miste je, Nick.’ Ze streelde mijn wang. ‘Ik geef om je.’

Ik plaatste mijn handen op haar heupen. *Om haar weg te kunnen duwen of...* 'Tessy, ik denk niet dat...'

Ze legde me het zwijgen op door een zachte, lange kus.

'Oh, dat had ik niet zien aankomen,' gaf Aradys toe.

Karel lachte. 'Niet? Je hebt nog veel te leren over onze soort.'

Myra's hoefslagen haalde me voor een deel uit de roes. Moeizaam probeerde ik het te negeren, maar toen schraapte Karel zijn keel om Tessy en mij uit elkaar te halen.

Ik liet haar los waarna ze geschrokken achteruit ging.

Wat van slag keek ze naar de anderen waarbij haar oog op Suzie viel. 'Wie ben jij?'

Karel wees naar Suzie en trok een wenkbrauw op. Dat, mevrouw de directrice, is Suus. Zij is de ex van je speeltje.'

'Dit wordt knokken,' mompelde Chase.

'Jullie mensen zijn zo kinderachtig,' beet Myra hun toe.

'Wel, dit is een ongemakkelijk weerzien,' bracht Esprit lichtjes hinnikend uit.